

RECTOR- EN DIRECTEURSFEEST 1962

Vooravond.

Met een door de regen doorweekt programma in de hand zaten wij op de vooravond van het feest in het Derde Ordegebouw. Daar werd ons een eenvoudig en niet al te uitgebreid programma geboden. De muziek werd verzorgd door twee orkestjes, "The Mikan Brothers" en een onder leiding van G. Serpenti, die echter geen schoolorkestjes waren omdat sommige van de spelers niet van onze school afkomstig waren. Desondanks speelden ze goed. Wat de toespraken betreft, kunnen we opmerken dat B. Lahaye in zijn rede te veel "op het publiek speelde" en gezochte (toch wel geestige) beeldspraak gebruikte, terwijl E. Meyer te officieel was, hoewel in het begin ook wel geestig. Het is moeilijk een redevoering samen te stellen, die de aandacht van het publiek trekt, doordat ze geestig is en de goedkeuring van de gehuldigde kan wegdragen doordat ze gepast en een beetje officieel is.

Voor een tweede klas was het toneelspel waarin 2 alfa de figuren leven liet, niet slecht. Natuurlijk was alles niet zo overtuigend als bij het "grote" schooltoneel, maar toch stak deze opvoering uit boven andere van andere tweede klassen. Op iedere klasseavond worden toneelstukjes opgevoerd die meestal handelen over de een of andere detectivezaak of die zich afspelen in een spookhuis. De keuze van dit originele stukje was gelukkig, ofschoon de opvoering ervan toch nog zwaar was voor de spelers.

Na de pauze kwam A IV op de planken met "Il Zawweloire". (Van verschillende zijden werd ons meegedeeld dat de Grote Gracht ook wel graag deze opera eens officieel wilde zien). Over "Il Zawweloire" schreef H. Brouwers het volgende:

Z A W W E L - S U C C E S .

Het hoogtepunt van de jaarlijkse huldiging van directeur en rektor was dit keer ongetwijfeld de heropvoering van Giel van Lijfs meesterwerkje "Il Zawweloire". De eisen, die dit stuk aan de opvoerenden stelt en de mogelijkheden, die het aan regie en koorzang biedt, liggen alle voor een middelbare-schoolklas binnen de grenzen van het verwezenlijk-bare, waardoor deze miniatuur-opera met elk ander spel op toneel-amusementsgebied kan wedijveren. De grote verdienste van A IV is geweest, dat deze klas al de geboden kansen volledig heeft uitgebuit, en zo een brokje ongerijmde fantasie tot een komische, soms zelfs sprookjesachtige werkelijkheid heeft gemaakt. Een klasse-prestatie dus, en daarom zo zinvol als bijdrage tot ons jaarlijks schoolfeest.

Een komieke opera laat aan de acteurs altijd een ruime marge van vrijheid en eigen rol-interpretatie, omdat er geen karakterontwikkelingen maar karikaturen uitgebeeld moeten worden; en zo konden we P. Laetus zien in een prachtige creatie van een koning, die zijn dochter al te letterlijk naar waarde wist te schatten, zonder echter door zijn sublieme vertolking zijn medespelers op de achtergrond te drukken, maar integendeel zijn spelpartners ten volle de kans gevend